

A watercolor illustration of a harbor scene. In the foreground, a balcony railing with a lattice pattern and a dark green post is visible. The middle ground shows a large ship with a smokestack and a smaller sailboat on the water. The background is a soft, hazy sky. The overall style is soft and painterly.

BETTY NEELS

Kallis Cassandra

Originaali tiitel:
Betty Neels
Cassandra by Chance
1997

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1997 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10369219
ISBN 978-9949-82-494-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Obanist saabunud aurik randus saare väikese sadamasailla juures, mis mõjus mahajäetult ja mitte eriti külalislahkelt, sest sadas jahedat oktoobrivihma ning puhus külm põhjatuul. Üksikud reisijad, kelle laev oli maismaalt siia toonud, astusid kiiresti aurikult sillale, soovisid üksteisele head päeva ja läksid rõõmsalt vesteldes oma teed, pööramata ilmale erilist tähelepanu. Ent viimane reisija lahkus aurikult aeglaselt, justkui oleks vihmamärjale muulile minek talle vastumeelt. Ta oli noor naine, siin kandis ilmselt võõras, seljas praktiline paks tviidmantel ja jalas pika säärega nahksaapad. Käevangus oli tal riidest reiskott ja ta hoidis kindas käega kinni sallist, mis varjas ta niiskeid juukseid. Üks kaasreisija oli toonud talle ta kohvri ja mees pani selle nüüd tema kõrvale maha ning naeratas. Naise tänulik vastunaeratus muutis ta tavalist nägu, nii et mees vaatas talle otsa suurema huviga kui varem.

„Kas teile tullakse vastu?“ küsis ta.

Neiu noogutas. „Jah, aitäh,“ ega lisanud midagi, niisiis ütles mees hetke pärast: „Noh, nägemiseni siis,“ ja

sammus kai lõpus korrapäratult seisvate majade poole. Cassandra Darling jälgis mehe minekut ja vaatas siis enda ümber ringi. Ta oli üsna pikka kasvu ja näoga, mille kohta ta ema oli kunagi lootusrikkalt öelnud, et see on võluv, sest tal olid ilusad suured pähkelpruunid silmad, mida ümbritsesid tähelepandamatud pruunid ripsmed, ning ta nina oli liiga terav ja peenike, mis andis talle küsiva ilme, ja suu, ehkki ilusa kujuga, oli liiga suur. Ta oli peaaegu kakskümmend kolm, aga paistis vanem välja, osalt seetõttu, et ta kandis alati oma helepruune juukseid ranges krunnis, ning osalt seetõttu, et ta oli vaikse loomuga ja talle meeldisid rahulikud tegevused. Ent sellest hoolimata oli tal palju sõpru haiglas, kus ta äsja oli oma praktika lõpetanud, sest ta oli hea huumorimeelega ja vaimukas, kuid mitte kunagi pahatahtlik.

Ta jälgis rahulikult ümbrust. Otse tema ees oli puudega kaetud mägi, mis tundus ligipääsmatu. Selle jalamil, mõlemal pool küla, olid teed, mis näisid kitsad ja üksildased ning keerdusid ümber mäejalami. Ta teadis, et õde elab saare edelaosas, niisiis pidi sinna viima vasakul asuv tee – ta vaatas seda kannatlikult ning varsti tuligi nähtavale Land Rover, mis kai suunas kihutas. Õemes sõitis otse ta kõrvale, astus välja, embas teda, viskas ta pagasi autosse, palus tal enda kõrvale istuda ning pööras auto ringi kohe, kui neiu oli istet võtnud, ja kihutas tuldud teed tagasi.

„Vastik ilm,“ ütles mees. „Kas reis läks hästi?“

„Jah, aitäh, Tom. Aga tundus, nagu see kestaks lõpmatuseni. Kas sina ja Rachel olete minekuvalmis?“

„Üpris. Nii kena sinust, et sa siia tulid, Cassandra – ma loodan, et lapsed ei ole väga tüütud.“

„Just seda ma tahtsingi teha – nii tore on kuu-paar vahet pidada, enne kui ämmaemandaeksami ära teen, ja ma tahan Londonist eemal olla.“

Mees heitis talle kiire pilgu. „Kas sulle pakuti tööd?“

„Tegelikult jah.“

„Palatiõeks?“

Neiu punastas natuke. „Jah – meesteosakonda, aga kui oleksin selle vastu võtnud, siis oleksin pidanud kohe alustama ja jääma vähemalt aastaks, ja sel juhul ma oleksin võinud sellega ära harjuda ja mitte tahta ämmaemandaks õppida. Ma arvan, et parem oli lahkuda, mis sina arvad?“

Mees sõitis autoga kitsale käänulisele teele, millest paremal kõrgusid mäed ja vasakul ilmus nähtavale järv. „Jah, ma arvan, et see oli tark tegu, ja meie jaoks lihtsalt suurepärase. Ega sa end üksildasena ei hakka tundma? Lastele meeldib, aga pärast Londonit...“

„Mulle hakkab ka meeldima.“ Cassandra vaatas ringi. „Suvel on siin kindlasti väga ilus.“ Ta lisas: „Aga ilmselt on praegusel aastaajal samuti väga kena – kui ei saja.“

„Siin võib olla imeilus. Ja maja on üsna mugav ja ma arvan, et sa võtsid oma kudumistö kaasa.“

„Mitte kudumistö,“ teatas neiu tõsiselt. „Ma hoopis tikin ja võtsin palju raamatuid ka kaasa. Pealegi ei jää mul niikuinii eriti vaba aega, kui Penny ja Andrew on kodus. Kuidas nende kool tundub?“

„Esmaklassiline. Väike, aga õpetamine on kõrgem klass.“

„Ja raamat?“

„Valmis. Olemegi kohal.“

Tee kulges nüüd järve kõrval ja teisel pool olid mäed ning seejärel, kui järv äkki lõppes, jättes enda asemele metsiku kitsa jõe, mis omakorda palju suuremaks järveks muutus, sai Cassandra heita esimese pilgu oma tulevasse kodule, kus ta pidi elama järgmistel nädalatel. Küla oli väga väike ja hajali, selle keskel oli range kirikuhoone ning sadamasilla kõrval mõned kalapaadid. Ainsal tänaval oli vaid üks pood, aga Cassandral polnud võimalust rohkem näha, sest Tom sõitis läbi küla ja siis mööda teed, mis läks ülesmäge. Umbes poole miili pärast ta peatus, sõitis laiast väravast sisse ja seejärel hästi ehitatud maja juurde, millel oli hall kiltkivikatus ja krohvitud seinad. Uks paiskus lahti, kui Cassandra hakkas autost välja astuma, ning kaks last ja nende ema tulid talle vastu.

Rachel oli kümme aastat vanem kui õde ja väga ilus, ent kohe oli näha, et nad on õed. Ta kallistas Cassandrat rõõmsalt ja tõmbus siis temast eemale ning silmitses teda.

„Nii kena sind näha,“ ütles ta. „Sa näed välja, nagu oleks sul puhkust vaja, kullake. Mul on nii hea meel, et sa otsustasid haiglast lahkuda, isegi kui ainult kuuks või paariks – pealegi on meie meelest nii tore, et saame mõne nädala omaette olla – need põngerjad ei suuda ära oodata, millal me lahkume.“ Ta naeratas lastele ja nood naersid tema väikese nalja peale. Aga neil polnud midagi selle vastu, et nad tädi Cassandraga jäetakse: ta oskas iga-suguseid asju teha ja rääkis nendega nii, nagu oleksid nad

intelligentsed inimesed ja mitte poole aruga lapsed. Andrew, Cassandra õepoeg, pakkus talle oma üpris musta kätt ja naeratas, aga Penny, kes oli vaid viieaastane, langes oma lemmiktädile kaela ja kallistas teda.

Elutoas põles kaminas suur tuli. Cassandralt võeti ta märg mantel, tal paluti saapad ja sall ära võtta ning istuda tule äärde, kuni õde läks kööki kohvi tooma.

„Kas laevas oli midagi huvitavat?“ päris Rachel, kui tagasi tuli.

Cassandra liigutas meeldiva soojuse käes varbaid. „Ei, ma ei usu – eriti palju rahvast seal polnud ja nad kõik kadusid tasapisi ära. Te olete kõigest üpris kaugel, eks ole?“

Rachel ulatas talle aurava kruusi. „Mõtmeid miile,“ nõustus ta rahulolevalt. „Aga küla on kena, sind võetakse kohe vastu. Sa saad Land Roveri. Ega sa ju ei karda öösel ükski olla? Selleks pole mingit põhjust.“

„Ei karda – lihtsalt imeline on minna rahus ja vaikus magama, ilma et autod öö otsa su akende alt läbi sõidaksid.“

„Talle pakuti öekohta,“ ütles Tom oma naisele ja võttis istet ning Rachel hüüatas: „Cassy, see on imetore – ega sa sellest meie pärast ära ei öelnud, või ütlesid?“ Ta tundus murelik.

Cassandra raputas pead. „Muidugi mitte. Ma rääkisin Tomile, et kui oleksin selle vastu võtnud, siis oleksin seal ära harjunud ja sinna jäänudki. Nüüd võin teha oma eksami millal tahes. Mul on piisavalt raha, et mingi aeg hakkama saada – pealegi andsid sina mulle rohkem, kui

mul kunagi vaja läheb.“ Ta vaikis hetke. „Mida sa siis teed, kui tahad poodi minna – ma mõtlen päris poodi?“

Rachel naeris. „Jätad lapsed proua MacDonnelli, nende õpetaja juurde. Ta viib nad koju õhtust sööma ja sina tood nad sealt ära, kui Obanist tagasi tuled. Sa võid Land Roveriga sadamasse sõita ja pärast sellega tagasi – mina teen seda iga mõne nädala tagant.“

„Noh,“ ütles Cassandra, „ma ei usu, et tahaksin minna – ma lihtsalt tahtsin teada.“

Andrew, kes tema kõrval istus, ütles äkki: „Siin on külapood – see on super, sa võid sealt igasuguseid asju osta.“

Tädi saatis poisile mõistva pilgu. „Kommi?“ pakkus ta. „Pliiatseid, taskunuge, jojosid ja neid kohutavaid asju, mis värvi muudavad, kui neid närida? Mul pole mingit kahtlust, et saame väga hästi hakkama. Mis ajal te lahkute?“ Ta pöördus oma õemehe poole.

„Homme pärastlõunal. Me kõik läheme sadamasse ja sa võid lastega pärast koju sõita, Cassy. Meie lennuk lendab õhtul Glasgow'st Londonisse – me veedame öö seal ja läheme hommikul Kreekasse.“ Ta sirutas end mõnusasti. „Kuuks nädalat puhkust!“ ütles ta. „Ma vaevu suudan seda uskuda!“

„Sa oled selle ära teeninud,“ märkis ta naine. „Selle raamatu kirjutamine oli üks raske töö, eks ole?“

Mees noogutas. „Aga vähemalt olen ma Rooma impeeriumi endast nüüd igaveseks välja saanud. Ma olin alati tahtnud sellest kirjutada, aga nüüd on sellega kõik – liiga palju uurimistööd. Järgmine saab olema nüüdisromaan. Ma saan ehk mõne idee, kui ära oleme.“

Rachel ohkas. „See tähendab, et sina kirjutad päev otsa ja mina pean istuma ja kuduma.“

„Ma ei teadnudki, et sa kududa oskad,“ märkis Cassandra.

„Ma ei oska, see teebki asja nii raskeks.“

Tom naeris. „Mu vaene kallike. Ma luban sulle, et kirjutan vaid märkmeid – väga lühikesi.“ Ta tõusis püsti. „Kuidas oleks, kui viiks Cassandra tema tuppa?“

Nad kõik läksid trepist üles, Tom pagasiga kõige ees, naised käe alt kinni hoides ning lapsed ringi karglemas ja kõigile ette jäämas. Cassandra tuba oli maja esiküljel ja aknast paistis meri ning kui ta välja küünitab, siis ka mäed. Tuba oli mugavalt sisustatud ja meeldivalt soe, värviline põrandakate sobis hästi kirsipunaste kardinatega ja voodikattega. Ta hakkas asju lahti pakkima ning kõik istusid sealsamas ja jälgisid teda ning ta andis neile üle väikesed kingitused, mille ta oli kaasa toonud. Neid oli olnud raske valida, sest tal polnud palju raha ja Tom võimaldas Rachelile ja lastele peaaegu kõike, mida nad soovisid. Aga sellegipoolest hüüatasid kõik rõõmsalt oma kingitusi saades ja lõpuks andis Rachel Cassandrale samuti kingituse – paksu käsitsi kootud sviitri. „Saad seda siin kanda,“ selgitas ta. „Ma loodan, et sul on mõni paks seelik ja püksid kaasas – lapsed on suured matkajad ja sina ise samuti, eks ole? Ja ega siin teisi riideid eriti kanda saagi. Kas sul korralikud jalanõud on?“

Vastuseks võttis Cassandra kohvrast välja toekad kingad. „Ja mul on saapad ka ja ma arvan, et võin kummikuid laenata.“